

[Hans Rasmussen.]

måske vil kunne træffes med regeringen næste år, og som kunne fæstnes på papiret, for blålys med henvisning til den klausul, som er indgået mellem de 4 partier.

Det er rigtigt, at selv om et af de 4 partier ikke ville være med til skattelemplerne, skulle skattelemplerne alligevel gennemføres, og regeringen gennemfører dem jo; der er ikke noget at klage over. Når så regeringen kommer med et forslag om bunden opsparing, fordi den er nødt til at styrke statsfinanserne, må vi da vel kun takke regeringen for, at den ser så realistisk på tingene, at man ikke er i stand til at køre videre, medmindre man sikrer sig den kapital, som er nødvendig til statsdriften.

Det ærede medlem hr. Poul Møller var også inde på forskellige betragtninger over den private låntagning i udlandet, bl. a. at den jo ikke har hjulpet os synderligt, og at den ikke har haft nogen indflydelse på rentesatserne. Nu er jeg ikke helt sikker på, at den private låntagning i udlandet ikke har været en stor hjælp; i forbindelse med den mangel på arbejdskraft, som hersker inden for vort erhvervsliv i øjeblikket, har denne låntagning været en god hjælper i rationaliseringen, til køb af maskiner, til hjælpeforanstaltninger af forskellig karakter, og dermed til at forhøje vor produktivitet og vor produktion. Det er ikke så enkelt bare at rive den låntagning ud af sin sammenhæng og sige, at den har ikke gjort nogen som helst gavn. Selvfølgelig har denne låntagning gjort gavn. Den har været en stor hjælp til at rationalisere hele vort erhvervsliv, og så er det jo et spørgsmål, om ikke rationaliseringen en skønne dag, når den til bunds er gennemført, vil give bonus i højere grad, end kredit- og debetsiden i øjeblikket viser.

Når det ærede medlem hr. Poul Møller videre henviser til, at parterne på arbejdsmarkedet hidtil har haft for frit spil, så ved jeg ikke, hvad for frit spil det er. Det er i hvert fald ikke fra det arbejdsmarked, der er dækket af de to hovedorganisationer, at de inflatoriske tendenser kommer. I 1961, det er rigtigt, da fornyede vi overenskomsterne og fik vel omkring 200-207 mill. kr. til deling mellem måske op til 700.000 medlemmer. Det var jo først, efter at denne delingsproces havde fundet sted, indtægts-

fremgangen begyndte i den øvrige del af samfundet. Det kan godt være, at vi navnlig her i folketinget umiddelbart derefter var for flot over for landbruget ved øjeblikkelig at bevilge det et beløb på 500 mill. kr. og dernæst også bevilge tjenestemændene et stort beløb. Det satte et vist skub i hele indtægtsfremgangen, og folketinget har således også et ansvar med hensyn til denne indtægtsfremgang. Som tingene havde udviklet sig, hvor arbejdsmarkedet kunne blive stillet over for en voldgift, så vi hellere, som det også er sket, at først statsministeren og derefter folketinget kom til at beskæftige sig med tingene.

Flere måneder før overenskomstsituationen rullede op; pegede jeg i et par taler på, at jeg fandt det ganske nødvendigt, at lovgivningsmagten nøje fulgte den udvikling, der var i gang på arbejdsmarkedet. Jeg kunne jo meget godt se, at arbejdsmarkedets lønmodtagere ikke kunne finde sig i at få en mindre lønsum til deling, hvis man, så snart arbejdsmarkedet var i orden, igen begyndte at bevilge de øvrige i samfundet store indtægter samtidig med, at de erhvervsdrivende også var i stand til at forhøje deres indtægter; dette ville kunne medføre en stærk uro på arbejdsmarkedet. Det var vel også årsagen til, at fagbevægelsen og Landsorganisationen gav tilsagn om at gå ind i den samordning, som skulle finde sted. Vi gik altså ind i samordningen, og jeg synes, at den højtærede statsminister på en udmærket måde over for folketinget har redegjort for, at den indtægtsfordeling, som skal finde sted i henhold til disse lovforslag, holder sig inden for de 3-4 pct., som formandskabet for det økonomiske råd har fundet det rimeligt at man forhøjede lønningerne med. Dermed er de altså forsvarlige.

Jeg fremkom i formiddags med et par bemærkninger om, at jeg var selv betænkelig ved, at folketinget skulle til at bestemme lønningerne; jeg var selv betænkelig ved, at man skulle til at gå ind i en slags aktiv indkomstpølitik. På den anden side, hvis der ikke levnes arbejdsmarkedet andet end en stor opslidende konflikt, så ser jeg hellere, at man fritages for konflikten gennem den hjælp, som folketinget her giver med hensyn til at få de lavtlønnedes problemer og de andre sociale spørgsmål løst.

Det ærede medlem hr. Poul Møller siger,